

Horyzonty Polityki
2016, Vol. 7, N° 19

Edytorial: Osoba, wspólnota, polityka

Chrześcijański personalizm występuje w wielu odmianach, bywa zatem określany szeroko jako ruch, system lub „światopogląd”. Można jednakże wskazać pewne charakterystyczne cechy wspólne dla różnych doktryn i szkół myślenia personalistycznego. Personalizm kładzie nacisk na godność człowieka jako osoby, nieudzielalność, podmiotowość i to, co w człowieku nieredukowalne do świata rzeczy materialnych i bezosobowych. Jesteśmy przekonani, że osoba, tak jak ujmują ją myślenie personalistyczne, powinna być punktem odniesienia dla rozważań nad kwestiami społecznymi i politycznymi. Personalizm podkreśla unikalność osoby i jej zdolność do samostanowienia, a zarazem jej społeczną naturę. Z tej racji zdaje się proponować sposób myślenia alternatywny zarówno dla liberalnego indywidualizmu, jak i wszelakich odmian kolektywizmu i komunitarianizmu. Personalistyczna wizja osoby jest zakorzeniona w doświadczeniu i myśli Zachodu i jako taka może zyskać uznanie ze strony różnych doktryn i światopoglądów. Jak głosi John Crosby,

mimo że idea [osoby] wydaje się należeć do określonej tradycji i jest – jak się zdaje – najdokładniej rozumiana w obrębie założeń teologicznych tej tradycji, to jest ona w dużym stopniu zrozumiała dla tych współczesnych myślicieli, którzy nie podzielają wspomnianych założeń, i którzy w rzeczywistości są niechrześcijanami.

Pytamy zatem: jakie konsekwencje niesie personalizm dla politycznej i ekonomicznej *praxis*?

Artykuły tematyczne zawarte w bieżącym numerze, choć bardzo różnią się pod względem tematyki i metodologii, dotyczą problemu chrześcijańskiego personalizmu w jego relacji do wspólnotowości i polityki. W jaki sposób personalistyczne kategorie samostanowienia, uczestnictwa, zaangażowania, dobra wspólnego, solidarności, godności osoby mogą wpływać na nasz sposób myślenia o polityce, partycypacji publicznej, demokracji, wspólnocie, pracy, własności, prawach i obowiązkach człowieka, zarządzaniu w sferze publicznej? Juan Manuel Burgos, założyciel i obecny przewodniczący Stowarzyszenia Personalistów Hiszpańskich, podejmuje rozważania nad antropologią Karola Wojtyły w kontekście zagadnień społeczno-politycznych. Mátyás Szalay w artykule zatytułowanym *Political Imagination – Contribution to a Christian Vision of Politics* stawia pytanie o to, czy chrześcijańska wizja polityki może się przyczynić do rozjaśnienia polityki, która nie „rozpływa się” w procedurach komunikacyjnych, ale nie zostaje również zredukowana do czystego administrowania. Krzysztof Guzowski i Michał Kosche przedstawiają personalizm w jego funkcji integrującej i dopełniającej antropologie aspektowe oraz w jego funkcji krytycznej wobec antropologii redukcyjnych. Ryszard Stocki, wychodząc z metodologii poznawania osób na podstawie ich czynów i postępowania, proponuje metodologię badania spółdzielni na podstawie badania stylów życia członków i pracowników spółdzielni. Artykuł o Jarosława Kupczaka *OP Osobotwórcza rola rodziny w religii Starego Testamentu* może stanowić z kolei przyczynek do bieżącej dyskusji nad rodziną i polityką rodzinną. Chrześcijański personalizm wciąż inspiruje owocną dyskusję nad tymi i wieloma innymi kwestiami związanymi z naszym życiem społecznym i politycznym.

Anna Krzynówek-Arndt